

ตอนที่ 1

เป็นอีกคืนที่ 'ระริน' ต้องเดินผ่านสายหมอก และจดจ่อกับการมองหาใครคนหนึ่ง ณ สถานที่ที่คล้ายกับสวนสาธารณะอันเงียบสงบ

ช่างน่าแปลก อากาศไม่ได้หนาวเย็นอย่างที่คิด แต่กลับมีหมอกลงจัดหนาหนักเหมือนดินแดนในเทพนิยาย กลิ่นดอกไม้สองสามอย่างหอมกำจายไปทั่ว แต่สิ่งที่ดูเด่นตามากกว่าสิ่งใด ก็คงจะเป็นแนวต้นกุหลาบสีขาวที่ออกดอกสะพรั่งแย้มบานเติบโตเป็นพุ่ม เรียงรายเคียงไปกับพุ่มดอกเข็มสีชมพูสดเหมือนก้อนไอศกรีมรสสตอเบอร์รี่

สติของเธอไม่ได้หลุดลอยไปไหน เธอยังคงเดินตรงไปตามทางที่ดูวังเวงและเว้งว้าง เธอรู้สึกอารมณ์ดีจนต้องยิ้มละไมพลางใช้มือไล่ไปตามดอกเข็ม

เธอหยุดแวะชื่นชมดอกกุหลาบบ้างเป็นครั้งคราว แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เธอก็ยังไม่ลืมความตั้งใจเดิมที่จะมองหาใครบางคน

ใครคนนั้นกำลังนั่งรอเธออยู่ในสถานที่แห่งนี้ ตรงไหนสักแห่งของที่นี่ เธอมั่นใจ เพราะอย่างน้อย นี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอมาพบกับเขา

ระรินเดินผ่านแนวต้นกุหลาบและต้นเข็มไปจนสุดปลายทาง ปรากฏให้เห็นหลายสิ่งหลายอย่างที่ชัดเจนขึ้นจนเธอจำได้

ใจกลางสถานที่แห่งนี้เป็นลานกว้างไม่มาก มีสนามทรายเล็กๆ ซึ่งซ้าเด็กเล่นสามตัว และเก้าอี้ตัวยาวสีเขียวหม่น สุดขอบลานโค้งอีกด้านหนึ่งเป็นทะเลสาบสะท้อนสีดำนสนิท นิ่งและเงียบสงัด ไม่มีคลื่น ไม่มีเงาจันทร์ ตรงกลางลานเป็นเสาเหล็กสูงกว่าสามเมตร บนยอดเสามีนาฬิกาทรงกลมแบนเรือนใหญ่ เธอคิดว่ามันคงใช้งานได้ตามปกติ เพราะมีเสียงเล็ดลอดออกมาจากตัวเรือนเบาๆ

ระรินมองข้ามไปอีกด้าน แลเห็นชายคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวยาว ท่าทางของเขาเหมือนกำลังพลัดเพลินกับการเขียนภาพทิวทัศน์รอบตัวอย่างระรินมย์

เธอเดินเข้าไปหาเขา

"สวัสดีค่ะ ดนัย" เธอเอ่ยทักชายหนุ่มอย่างนุ่มนวล

"อ้าว ระริน นั่งก่อนสิครับ" ดนัยหนุ่มหล่อ วางกระดานซึ่งภาพกับดินสอดำลงก่อนจะเขยิบ เพื่อให้มีที่นั่งว่างสำหรับระริน

"ขอบคุณค่ะ" ระรินหย่อนตัวลงนั่ง

เธอเขินอายเล็กน้อย อีกทั้งยังได้กลิ่นหอมนุ่มๆมาจากदनัย กลิ่นกายของชายหนุ่มหอมยวนใจเธอเหลือเกิน

"ผมนี้ว่าคุณจะไม่มาซะแล้ว" ดนัยพูดพลางยิ้มเขินๆ ถ้าสาวใดได้เห็นไบหน้ายามนี้ของเขา หัวใจต้องละลายแน่ๆ แม้แต่ระรินเองยังรู้สึกหวั่นไหวไม่น้อย ดนัยหันกลับไปเขียนรูปต่อ ระรินชะเง้อมองและสังเกตเห็นว่าเขามีอุปกรณวาดรูปเพียงไม่กี่อย่าง นอกจากกระดาษร้อยปอนด์สีขาวที่ตัดได้ขนาดประมาณหน้าหนังสือพิมพ์หนีบไว้กับกระดานไม้อัดแล้ว เขาก็มีเพียงดินสอดำแท่งเดียวที่ถูกเหลาจนเห็นไส้ตะกั่วยาวโผล่ออกมาสักครึ่งนิ้ว

ระรินเข้าใจว่าเขาคงจะชอบเขียนรูปจำพวกวาดเส้น หรือที่นักศึกษาศิลปะเรียกกันติดปากว่า 'ดรออิ้ง' มันเป็นวิธีการเขียนรูปที่ระรินเชื่อว่า ใครต่อใครก็ต้องพากันหลงใหลในความเหมือนจริง เพราะใช้เพียงไส้ตะกั่วดินสอดำวาดเป็นโครงร่าง แล้วระบายเงาตามทิศทางของแสงจนเกิดเป็นภาพที่สวยงามพอๆกับภาพเขียนแบบลงสีเลยทีเดียว

दनัยคงยังไม่รู้ว่า เธอเองก็มีฝีมือเขียนภาพเช่นกัน แต่เป็นการเขียนภาพแบบลงสี แม้งานวาดเส้นดินสอดำเคยผ่านมือเธอมาบ้างแล้ว แต่มันก็เป็นแค่ภาพที่พอดูดีในระดับของนักศึกษาเอกจิตรกรรมเท่านั้น จึงไม่แปลกเลยที่เธอจะสนใจภาพของदनัยเป็นพิเศษ เธอไม่รู้ที่มาที่ไปของदनัย แต่เขาวาดภาพดินสอดำได้สวยงามจนน่าทึ่ง

दनัยยังคงวาดภาพต่อไป ระรินเองก็นั่งมองเขาอยู่เงียบๆ เธอมองมือของเขาที่จับดินสอดำแรเงาไปตามส่วนต่างๆของภาพ สลับกับการแอบมองไบหน้าอันหล่อเหลา คิ้วเข้ม ตาคม จมูกโด่งเป็นสัน ผมแสกข้างสีดำมันวาว เธอยังรู้สึกได้ว่าเขาอาจจะตัวสูงใหญ่เหมือนกัน เพราะขนาดนั่งเคียงกันอย่างนี้ เขายังสูง

กว่าเธอเสียอีก

'เขาเป็นใครกันนะ?' เกิดคำถามผุดขึ้นมาในความคิดของระริน

อันที่จริงเธอเองก็เพลิดเพลินกับการชื่นชมเขามากเกินไป จนลืมความตั้งใจเดิม เธอหวงคิดระหว่างที่เสียดินสอดำของदनัยชูดซีตไปกับกระดาดข่า มันช่างเหมือนฝันจริงๆ ที่นั่นที่ไหน เธอเองก็ยังไม่รู้ รู้แต่ว่าทุกคำคืนตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา หลังจากที่เธอหลับตานอน เธอจะต้องเดินทางมาที่นี่ มาเพื่อพบกับदनัยชายหนุ่มปริศนาที่จะเฝ้ารอ ณ ที่แห่งนี้ ท่ามกลางสายหมอกขาวพร่างล้อมรอบเหมือนขนมหงายใหม่พุ้งพองในอากาศ

ตอนนี้เธอปรารถนาที่จะหาคำตอบให้กับตัวเอง เพียงอย่างเดียว...

เขาเป็นใคร

ชายหนุ่มหน้าตาดี ตัวสูงใหญ่ รักการวาดภาพดินสอดำ แถมยังวาดได้สวยงามจนน่าชื่นชม ทำไมเขาต้องมารอที่นี่ ซึ่งมันคือที่ไหนก็ไม่รู้

ถ้าพ่อกับแม่มาเห็นว่าลูกสาวคนเดียวแอบมาพบชายหนุ่มกลางดึกแบบนี้ มีหวังต้องโดนเด้ยกใหญ่

"กำลังวาดรูปอะไรอยู่ ฉันทมารบกวนเธอรีเปล่า" ระรินถาม แอบสะดุ้งเล็กน้อย เมื่อदनัยหันมาสบตา

"ไม่หรอก..ผมกำลังวาดดอกเข็มสีชมพูกับดอกกุหลาบสีขาวย นั่นไง... พุ่มดอกไม้ตรงนั้น"

"เฮ้? วาดรูปนี้อีกแล้ว"

ระรินมองภาพเขียนที่ มองพุ่มดอกไม้ที่ มันไม่ได้แตกต่างกันเลย สวยงามและเหมือนจริง รวากับจับพุ่มไม้พวกนั้นมาวางลงบนหน้ากระดาด

"อืม... ผมชอบพุ่มไม้นี้ ผมว่ามันแปลกดีนะ"

"อืม...นั่นสินะ" ระรินให้ความเห็นอย่างศิลปิน "ดอกกุหลาบสีขาวยกับดอกเข็มสีชมพูถูกจับมาเรียงรายเข้าคู่กันได้อย่างประหลาด แต่เธอเองก็ยังอุตส่าห์หลงไหล เขียนภาพนี้ได้ทุกครั้งที่เราพบกัน"

"พอนั่งมองมันไปสักพัก ผมรู้สึกว้าว...มันก็สวยดีเหมือนกัน ผมรู้สึกมีความสุขอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก...สะ สะ สะ ผมนี่เพื่อเจ้าจริงๆเลย เขาเป็นว่าครั้งหน้า ผมจะวาดรูปคุณ ดีมัย"

दनัยหัวเราะร่วนแล้วก็เขียนภาพต่อไป ในขณะที่หัวใจของระรินกำลังพองโต

เธอรู้สึกรัก ชอบ และประทับใจในคำพูดของदनัยมากมาย ทั้งที่दनัยเองก็อาจจะไม่ได้สนใจเธอเลยด้วยซ้ำ ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น รอยยิ้มกับเสียงหัวเราะของเขา ทำให้เธอเกิดความรู้สึกดีๆได้อย่างประหลาด

ผู้ชายที่มีเสน่ห์หรือผู้ที่รอยยิ้มกับเสียงหัวเราะ จะหาได้สักกี่คนกันนะ

"แต่दनัยก็วาดสวยมากเลยนะ ทั้งที่วาดด้วยลายเส้นสีดำไม่ลงสี ก็ยังรู้สึกวาดสวยมาก" ะรินเรียกความนึกคิดกลับมาที่เรื่องเดิม

"ชมผมเกินไปแล้วละ ผมเพียงแคคิดว่า...ถ้าใช้ใจวาด มันคงจะเป็นภาพที่สวยงาม และอาจจะสวยยิ่งกว่าความทรงจำของเราซะอีก"

"เธอ...เป็นใครกันแน่ ดนัย" ะรินโพล่งขึ้นมา

दनัยหยุดชะงักกับการวาดรูปฉบับพลัน

ต่างคนต่างเงิบ ดนัยไม่ตอบคำถาม ดูเหมือนเขากำลังคิดหาคำตอบอยู่เหมือนกัน ะรินเองก็รอฟังคำตอบนั้น เพื่อไขข้อข้องใจหลายๆอย่างในตอนนี

แกริ่ง ---- แกริ่ง ---- แกริ่ง ----

นาฬิกาเรือนใหญ่ที่ตั้งตระหง่านกลางลาน ดังกังวานเสียงดังกังวานขึ้นมาในความเงิบ

ะรินสะดุ้งตกใจพร้อมกับมองแววตาของदनัยอย่างอหาลัย เพราะทุกคืนที่ผ่านมา เมื่อเธอได้พบกับเขา เวลามักจะหมุนผ่านไปอย่างรวดเร็ว รวดกับที่แห่งนี้ เวลาจะเดินเป็นห่วงสั้นกว่าทุกแห่งหนในโลก

เข้มนาฬิกาเรือนใหญ่ขึ้นบอกเวลาเที่ยงคืนตรง ทุกครั้งมันจะส่งเสียงดังสิบสองครั้ง ะรินจำได้ว่า เมื่อสิ้นเสียงสุดท้าย ดนัยกับเธอจะต้องแยกจากกันเหมือนเพิ่งตื่นขึ้นจากความฝันที่สวยงาม ะรินไม่อยากจะให้เป็นเช่นนั้นเลย

เธอตั้งใจจะถามदनัยหลายต่อหลายครั้งว่าเขาเป็นใคร ทำไมต้องมานั่งรออยู่ในที่แห่งนี้ แต่ทุกครั้งที่ได้พบกัน เธอก็รู้สึกมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก หัวใจที่เต็มไปด้วยความสุขก็ปราศจากข้อกังวลใจใดๆ หรือถ้าจะมี มันก็เลือนหายไปกับรอยยิ้มและเสียงหัวเราะของเขา และครั้งนี้ก็เช่นกัน เธอไม่ได้รับคำตอบจากเขาตามเคย

"อา...สองยามแล้ว" ดนัยเหลียวมองไปที่นาฬิกา นัยน์ตาของเขาบอกอารมณ์หดหู่ไม่น้อย "ผมขอมรับว่าแปลกใจอยู่เหมือนกันกับเรื่องที่เราสองคนมาพบกันที่นี่ ผมไม่รู้ว่าเพราะอะไร แต่ผมจะพยายามหาคำตอบให้ได้ ถ้าพรุ่งนี้

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เราคง..."

"คะ พรุ้งนี้เราคงได้พบกัน" ะรินส่งยิ้มอำลา

"ครับ ผมจะคอยะรินที่นี่เหมือนเดิม" ดนัยตอบรับ

กริ่งงงงงงงงงงงงงงง

ะรินเอื้อมมือปิดนาฬิกาปลุกที่หัวเตียง เธอค่อยๆเหยียดตัวตื่นขึ้นในเช้าที่สดใส แสงทองเหลืองอ่อนส่องลอดชายผ้าม่านคล้ายกับเสียงนกกระเจิบตัวจ้อยกำลังสร้างบรรยากาศชวนฝัน ทำให้เธอรู้สึกราวกับตนเป็นเจ้าของนิทราที่ตื่นขึ้นในปราสาทหลังใหญ่อันงดงามกลางทุ่งหญ้าเขียวขจีอมม่วง ดอกลาเวนเดอร์บานสะพรั่งส่งกลิ่นหอมยวนใจ

หากแต่ความจริงกลับตรงกันข้าม เธอเป็นแค่สาวสิบแปดที่ตื่นสายในบ้านเดี่ยวสองชั้นที่ตั้งอยู่ริมถนนใจกลางเมือง ชวักไขว่ด้วยผู้คน

"ริน! แปดโมงกว่าแล้วนะลูก ถ้าไม่กินมื้อเช้าก็บอก แม่จะได้เก็บสำรับ" เสียงแม่ของะรินวินขึ้นมาถึงห้องนอน

"ค่า ตื่นแล้วค่า" ะรินจำใจดึงตัวเองหลุดจากภวังค์ยามสาย

ความเป็นเด็กสาวช่างฝันของเธอ มักจะต้องทำให้เธอตกอยู่ในภวังค์แห่งฝันแบบนี้บ่อยๆ แต่เธอก็ไม่ได้รู้สึกแตกต่างไปจากเด็กสาวทั่วไปหรอก เพราะใครๆก็คงรู้ว่าผู้หญิงจำนวนไม่น้อยที่เดียว แอบมีความฝันส่วนตัวเก็บไว้ในใจ ถ้าไม่ฝันเห็นงานเด่นรำกับเจ้าชาย ก็อาจจะฝันเห็นเหล่าสิ่งสราสสัตว์ที่น่ารักนั่งล้อมวงฟังเธอร้องเพลง หรือไม่ก็ฝันว่าตนเป็นเจ้าของผู้งดงามรอรักแท้มาเถย หรือน้อยก็วาดภาพฝันของชายในอุดมคติเอาไว้ แต่ไม่ว่าจะช่างฝันอย่างไร เธอก็ไม่เคยจะยึดติดกับมันเลยสักครั้ง เธอรู้ว่านั้นเป็นเพียงความฝัน ไม่ใช่ความจริง

แต่ครั้งนี้ เธอรู้สึกสับสน ความฝันของเธอสวยงามจริงๆ ตั้งแต่สถานที่เงียบสงบ มีหมอกลอยเอื่อยไปมา มีกลิ่นหอมของดอกไม้ ทะเลสาบกว้างใหญ่ ที่สำคัญในความฝัน มีชายหนุ่มรูปงามผู้หลงใหลในศิลปะมานั่งรอเธออยู่ทุกคำเคิน

ดนัยปรากฏกายในความฝันของะรินมาตลอดหนึ่งสัปดาห์ แรกเริ่มเดิมทีเธอไม่สนใจว่าเขาเป็นใคร เธอเพียงแต่ชอบใจในความฝันที่ได้อยู่กับเขาสองต่อสองท่ามกลางบรรยากาศอันสุขสงบ แต่การพบกันบ่อยครั้งทำให้หัวใจของเธอเริ่ม

รู้สึกหวั่นไหว ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ที่เธอรู้สึกตัวว่าหลงรักคนนี้เข้าแล้ว

รัก... เธอล้ำไ้คำว่ารัก ทั้งที่เธอไม่รู้จะไรเกี่ยวกับเขาเลย ทั้งที่เพิ่งเคยพบกันไม่กี่ครั้ง มันจะเป็นความรักที่งายตายเกินไปหรือเปล่า เพราะสิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือ คนนี้เป็นผู้ชายที่มาพบกับเธอแค่ในความฝันเท่านั้น

ระรินใช้มืออันบอบบางลูบไปตามใบหน้าของตัวเอง ขณะที่ยื่นส่องกระจก เห็นภาพสะท้อนของใบหน้าที่ยาวยาว ดวงตากลมโตสีน้ำตาล ผมหยักยาวเป็นลอน สีเดียวกับดวงตา ผิวพรรณผุดผ่องขาวละเอียดยุดดูหิมะหลงฤดู

เธอยืนยิ้มให้เงาในกระจกกลางขับไล่ความคิดที่ยึดมั่นในความฝันทิ้งไป มันคงจะดีกว่า ถ้าเริ่มวันใหม่ในชีวิตจริง กับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ไม่ใช่แค่ความฝัน

ครอบครัวของระรินอยู่กับสามคนพ่อแม่ลูกอย่างมีความสุข เธอเพิ่งจะเป็นน้องใหม่ของคณะจิตกรรมในรั้วมหาวิทยาลัย ด้วยความที่เธอเป็นคนช่างฝัน เต็มไปด้วยจินตนาการ เธอจึงมักจะมีไอเดียที่จะมาเป็นโจทย์ในการเขียนภาพใหม่ๆ อยู่บ่อยครั้ง

ระรินไม่อาจบอกได้ว่า ผลงานการเขียนภาพหรือวาดภาพของเธอสวยงามแค่ไหน แต่ถ้านับจากคำชมของคนอื่นๆ ก็เรียกได้ว่าเธอมีพรสวรรค์ทางด้านนี้ทีเดียว โดยเฉพาะการใช้สี เธอมีความสามารถในการวาดภาพให้เหมือนจริงได้อย่างสวยงาม และสามารถแต่งแต้มสีสันจนคล้ายกับว่าภาพนั้นดูมีชีวิตขึ้นมา ทั้งที่เธอเป็นเพียงนิสิตปีหนึ่ง แต่กลับเป็นที่รู้จักไปทั้งคณะ ด้วยพรสวรรค์ทางการวาดรูปนี้เอง

"อะไรนะ เธอฝันแบบนั้นอีกแล้วหรือ" จู่เพื่อนอวบอ้วนคนหนึ่งของระริน โพล่งออกมา เมื่อระรินเล่าเรื่องความฝันให้ฟังเป็นรอบที่ 7 หลังจากผ่านคาบเรียนช่วงเข้ามาแล้ว

"อืม...ไม่รู้ว่าทำไมเหมือนกัน"

"แล้วฝันที่เธอว่า มีอะไรผิดปกติรีเปล่า แคฝันติดกันหลายวัน อาจจะเป็นความบังเอิญก็ได้นะ" บุก เพื่อนแสบหัวสาวหล่อที่เป็นเพื่อนสนิทอีกคนของระริน เหยยให้ความเห็น

"ก็...ไม่รู้สึก ฉันคิดว่าเรื่องแปลกที่สุด น่าจะเป็นการที่ฉันฝันเหมือนเดิมติดกันมาเป็นอาทิตย์นี้แหละ แต่พูดถึงบรรยากาศในฝันก็น่าหลงใหลมากเลยนะ มีหมอก